DEO OPTIMO MAXIMO VNI ET TRINO, VIRGINIQVE DEIPARÆ, ET SANCTO LVCÆ ORTHODOXORVM MEDICORVM PATRONO.

QVÆSTIO MEDICA.

QVODLIBETARIIS DISPVTATIONIBVS MANE DISCVTIENDA IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS XVII. IANVARII.

M. GILBERTO PVYLON Doctore Medico, Moderatore:

886.

An membrana auri obtensa omnium siccissima?

VT alimentum omne dissimilis naturæ partes in se continet, sic & chylus ex eo genitus, sanguis, lac & semen, vnde partium, quæ ex vtriusque parentis fiunt semine ἀρρενόγονα aut θηλυγόνα à toto corpore non deciduo, varietas petitur: Ex ipsius portione terrestri pinguique os, cartilago; ex lentâ & ductili ligamentum, membrana, villus, vena, arteria, neruus, hæcque aut illa pars efformatur, prout anima ipsius conformationi incubuerit, quæ partium omnium substantiam, temperiem, conformationem earum actioni vsuique tam sapienter aptat & accommodat, vt vel in minimis τὸ θεῖον αἴτιον meritò suspicere liceat.

PARTES eiusdem substantiæ non eandem semper sortiuntur temperiem; in tota cerebri mole eadem nusquam est, nec in oculorum humoribus: ossium aliqua licciora, duriora, vt dentes, ignibus pene inuicti, soli sensus compotes, quædam, & ferè omnia, à primo ortu cartilaginea, progressu temporis obdurescunt, aliâ citiùs, tardiùs alia; nonnulla æqualem semper siccitatem, duritiem, magnitudinem retinent malleus, incus, stapes.: è cartilaginibus, quæ componunt laryngem ita occallescunt, vt ossis duritiem adsciscant: ligamenta nonnunquam ad membranæ aut nerui naturam proximè accedunt, nonnunquam νευροχονδρώδη: in membranis par omnino ratio, cerebri, rachitis, oculorum tunicæ vt crassitie, sic & temperie inter se discrepant.

MEMBRANA omnis pars est similaris frigida, sicca, lata, tenuis, densa, tactus organum, cuius idcircò tanta in corpore necessitas, vt nulla pars insit (præter dentium basim & tria auris ossicula) quam non tegat, colliget, dirimat; mediæ auri tenuissimam, densissimam, orbicularem, ex neutrâ cerebri menyngum, nec periostio, aut neruo pronatam transuersim obliquè obtendit anima, annulo osseo vndique firmauit, in centro foris concauam, intùs quâ malleus tenui & oblongo suo processu ei validissimè implicatur conuexam effecit, vt præcipuum esset auditus organum, non neruus, aut aër insitus, quam ideò vicinarum partium gaudere famulatu par erat; ergò illius gratiâ auriculæ cartilagineæ, semper patulæ, pinnis deorsùm inflexis, anfractibus & flexuosis cauitatibus ad faciem conuersis, tribus proiecturis, sulco discretis, ingens antrum efformantibus, conspicuæ: os petrosum innumeris obsitum cauernulis, densissimâ crustâ obductum, quatuor insignibus distinctum cameris, meatu auditorio sinuoso, sursùm obliquo & angusto, conchâ amplissimâ, rotundâ, asperâ, tribus fenestellis peruiâ, soni anaclasin prohibentibus; quibus ad reliquas duas labyrinthum & cochleam, necnon ductum cartilagineum ad palatum protensum patet aditus, hæc ad stuporem mirabilis propter ossicula dura, caua, nuda & librata, miro nexu iuncta inuicem, chordæ admodum exilis ope tympani membranulæ implicita, motu & musculis non destituta: Sed inutilis harum partium foret apparatus, nisi per neruum satis insignem spiritus animalis afflueret.

A facultate sibi insitâ & conuenienti temperie habent sensuum organa, vt proprium obiectum (circa quod errare vix ipsis contingit) distinctè percipere valeant; à neruo vt vectore spiritu rerum sensibilium imagines ad sensuum iudicem deferantur. Auditus circa sonum occupatur, qualitatem sensibilem natam ex motu aëris resilientis ob corporum collisionem celeriter & impetu factam; corpora hæc ampla, solida, dura, læuia sint & multum aërem contineant; quæ sonum acuere, admittere & percipere debent, sicca, dura, polita, concaua, non mollia aut humida, νόσοι βαρήκοοι vt oscitatio, sternutatio; boreas εὐηκοωτέρους reddit & phrenitis. Soni medium duplex aër, aqua, ille commodior, si serenus, noctu quam interdiu: differentiæ ferè infinitæ ex ictus vehementiâ & collisorum corporum conditione repetendæ. Metalla sonora magis quàm lignum aut lapis: ex illis æs & argentum: auri sonus acutissimus non minùs aures, quàm eius fulgor oculorum aciem perstringit.

TYMPANI itaque menynx siccitate diiudicandis sonorum differentiis apta est, quæ frustrà in reliquis tanta esset, mẽbrana quippe omnis ad partium nata symphisin, distinctionem, munimentum, vt dilatari & constringi possit, mollitie consequitur; cutis quò temperatior eò perfectiorem tactum obtinet; arescentes senio oculorum tunicæ visus aciem hebetant; lingua saporibus internoscendis inepta, nisi saliuæ humore irrigetur; vox animantis sonus, non exanguis aut piscis, glottidis opus, vt sermo linguæ (in aglossostomo nullus) breui intercipitur, ni laryngem internè succingens membrana pingui humore continuò madescat; quæ demùm internam narium cauitatem inuestit mucosâ cerebri illuuie perpetuò humescit, quod ne auris pelliculæ eueniret, naturæ mirare artificium, in conchâ meatum effinxit, quo in fauces aquosum omne recrementum deerret, nec ad princeps auditus appellat sensorium, sicque sit τὸ δέρμα τὸ περὶ τῇ ἀκοῇ ξηρότατον τοῦ ἄλλου δέρματος.

Ergo membrana auri obtensa omnium siccissima.

Proponebat Lutetiæ IOANNES LE PREVOST Viriensis. A. R. S. H. M. DC. XLI.

DOMINI DOCTORES DISPVTATVRI.

M. Franciscus Blondel.	*M. Nicolaus Mathieu.*	*M. Franciscus Boujonnier.*
M. Lancelotus de Frades.	*M. Carolus du Pré.*	*M. Ioannes Berault.*
M. Iacobus Mantel.	*M. Petrus Hommets.*	*M. Franciscus Mandat.*

